

Sygn. akt III UK 10/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

o zasiłek chorobowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 września 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 14 listopada 2014 r., sygn. akt III Ua (...),

1. odrzuca skargę kasacyjną,

**2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów pomocy
prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14 listopada 2014 r. oddalił apelację wniesioną przez ubezpieczoną J. P. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 9 kwietnia 2014 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. z dnia 20 lipca 2012 r., którą organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 31 stycznia 2012 r. do dnia 5 lutego 2012 r. obliczonego od najniższej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za styczeń 2012 r.

Ubezpieczona J. P. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 listopada 2014 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest art. 48 ust. 2 i art. 49 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c.

Wartość przedmiotu zaskarżenia została oznaczona przez skarżącą w kwocie 29.500,00 zł.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. w odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczonej wniósł o jej odrzucenie, podnosząc, że zawiera ona błędne oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia, albowiem będąca przedmiotem sporu decyzja dotyczyła zasiłku chorobowego za okres od dnia 31 stycznia 2012 r. do dnia 5 lutego 2012 r., w związku z czym prawidłowo określona wartość przedmiotu zaskarżenia, odpowiadająca kwocie stanowiącej różnicę pomiędzy zasiłkiem obliczonym od zadeklarowanej przez skarżącą podstawy wymiaru tego świadczenia a świadczeniem przyznanym, powinna wynosić 758,00 złotych.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 2 grudnia 2015 r., III UK 69/15, zwrócił, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., skargę kasacyjną Sądowi Okręgowemu – Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. w celu usunięcia braków tej skargi przez wezwanie skarżącego do prawidłowego oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, ewentualnie przez sprawdzenie wartości przedmiotu zaskarżenia, wyjaśniając, że w sprawie o zasiłek chorobowy wartość przedmiotu zaskarżenia winna stanowić kwota tego świadczenia za czas jego trwania (art. 22 k.p.c.), a w przypadku dochodzenia świadczenia wyższego od przyznanego decyzją organu rentowego różnica pomiędzy tymi kwotami.

Pełnomocnik skarżącej, wezwany przez Sąd drugiej instancji do prawidłowego oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, w piśmie z dnia 12 stycznia 2016 r. podał („na wyraźne życzenie” skarżącej), że wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi kwota 29.740,19 zł, wyjaśniając przy tym, że zdaniem skarżącej „zasiłek chorobowy i zasiłek rehabilitacyjny niewątpliwie łączą się w jedną

całość, bowiem po zasiłku chorobowym podstawa była taka sama, jak podstawa przy obliczeniu zasiłku chorobowego (...), a zatem tych dwóch spraw nie można rozpatrywać oddzielnie”. Równocześnie załączył do swojego pisma opracowaną przez skarżącą tabelę, w której wartość różnicy pomiędzy kwotą „zasiłku należnego” a kwotą zasiłku wypłaconego za okres od dnia 1 lutego 2012 r. do dnia 5 lutego 2012 r. została określona w kwocie 686,11 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych – niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

Wypada też dodać, że w myśl art. 398⁶ § 2 k.p.c. Sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną, a stosowanie do art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków.

Odnosząc przedstawione regulacje do okoliczności niniejszej sprawy, Sąd Najwyższy stwierdza, że wbrew odmiennemu stanowisku prezentowanemu przez skarżącą przedmiotem sporu w tej sprawie od chwili jej wszczęcia była wyłącznie wartość zasiłku chorobowego przyznanego skarżącej decyzją organu rentowego z dnia 20 lipca 2012 r., a więc zasiłku chorobowego za okres od dnia 31 stycznia 2012 r. do dnia 5 lutego 2012 r. Wspomniana decyzja nie dotyczyła natomiast innych świadczeń z ubezpieczenia społecznego (chorobowego) ani też innego okresu poza wyżej wymienionym. W szczególności zaś nie dotyczyła świadczenia

rehabilitacyjnego pobieranego przez skarżącą, według jej twierdzeń, w okresie od dnia 6 lutego 2012 r. do dnia 2 października 2012 r. Wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie winna być zatem ustalona zgodnie z art. 19 k.p.c. i art. 22 k.p.c. w kwocie stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą zasiłku chorobowego dochodzonego przez skarżącą i kwotą zasiłku przyznanego jej przez organ rentowy. W taki sam sposób powinna być także ustalona wartość przedmiotu zaskarżenia, przy czym nie mogła ona być wyższa od wartości przedmiotu sporu (art. 368 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.), jeśli zważyć, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹ i art. 477¹⁴ k.p.c.) i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności. Postępowanie sądowe zmierza bowiem do kontroli prawidłowości lub zasadności zaskarżonej decyzji, a w związku z tym wykluczone jest rozstrzyganie przez sąd, niejako w zastępstwie organu rentowego, żądań zgłaszanych w toku postępowania odwoławczego, które nie były przedmiotem zaskarżonej decyzji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 275/11, LEX nr 1215286 i powołane tam orzecznictwo).

Uwzględniając powyższe rozważania, Sąd Najwyższy stwierdza, że skarżąca w sposób oczywiście nieprawidłowy oznaczyła w swojej skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia, gdyż ta, określona właściwie, w rzeczywistości była niższa niż wymagana treścią art. 398² § 1 k.p.c. kwota dziesięciu tysięcy złotych. Z tej przyczyny oceniana skarga kasacyjna musi być uznana za niedopuszczalną, a w związku z tym podlegającą odrzuceniu.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398⁶ § 3 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

